

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: از پتر کونیگ*

فرستنده: عثمان حیدری

۰۱ سپتمبر ۲۰۱۹

ونزوئلا و ایران در مرکز توجه «شرکت سهامی جانیان» مزور که کلیه قواعد بین المللی را زیر پا می گذارند قرار گرفته اند

مولیر در سال ۱۶۵۵ در نمایشنامه خود به نام دون ژوان از قول دون ژوان نوشت: «دورویی گناه ممتازی است که با دست خود دهان جهان را می بندد و در کمال آرامش و بدون ترس از مجازات از زندگی خویش لذت می برد». دون ژوان نمونه برجسته ای از یک فرد متظاهر است که خود را موظف به رعایت اخلاق، ارزش ها و ایده آل ها نمی داند و هیچ هنجار اجتماعی را نمی پذیرد. ۳۶۰ سال بعد ما این دورویی را در صحنه سیاسی بین المللی تجربه می کنیم. بازیگرانی که هر نوع قاعده ای را زیر پا می گذارند، همه چیز را با دو معیار می سنجند و وقتی گرفتار می شوند فریاد می زنند: «دزد را بگیر!». پتر کونیگ در مورد تحریم های غیرقانونی و کشنده ایالات متحده و اذنباش.

چند لحظه تصور کنید، جهان کاسه صبرش از تکبر، سبع و قتال ایالات متحده آمریکا و اذنباش و قدرت جنگی مشترک آنها ناتوان لبریز شده و یک تنه قیام کند. تصور کنید این دنیا، یعنی دنیای ما (بدون واشنگتن و بدون همپیمانان آنان در بروکسل) به یکباره کلیه محمولات صادراتی به ایالات متحده آمریکا را بایکوت کند؛ هر بندر و فرودگاه و کلیه راه های ارتباطی را با محاصره کامل مسدود سازد. هیچ چیز دیگر نتواند وارد شود. هیچ چیز. نه مواد غذایی، نه دارو، نه الکترونیک و نه خودرو. هیچ چیز. و هیچ چیز نیز نتواند از کشور خارج شود. هیچ نوع صادراتی، نه مواد سوختی، نه غلات، نه گوشت، نه دارو و قبل از هر چیز نه اسلحه. هیچ چیز.

و حالا یک گام جلوتر بروید و این سناریو را دقیقاً در مورد اسرائیل متصور شوید. یک محاصره کامل و مطلق اسرائیل. اینجا هم هیچ چیز وارد نشود: نه مواد غذایی، نه مواد سوختی، نه مواد دارویی، نه ماشین و به ویژه نه اسلحه و هیچ چیز نیز از کشور خارج نشود. یک محاصره کامل و مطلق.

قانونی یا غیرقانونی، بی تفاوت است

طبیعی است که طبق قوانین بین‌المللی و طبق استانداردهای منشور ملل متحد و هنجارهای حقوق بشر و بنابر هرنوع ارزش اخلاق انسانی همه اینها کاملاً غیرقانونی بوده و قابل قبول نمی‌باشد. یا نه؟ با این حال درست این همان کاری است که ده‌ها سال این کشورها تا امروز مرتکب شده‌اند: تحریم کنند تا خلق‌ها را خفه کرده و به قتل رسانند، که یا جان خود را از دست بدهند و یا تسلیم شوند. ایالات متحده آمریکا با کوبا چنین کرد و اسرائیل با فلسطین چنین می‌کند. و زور و سرکوب کماکان و با شدت تمام ادامه دارد.

طولانی‌ترین تحریم که غیرقانونی، غیرانسانی و کاملاً بزهکارانه است ۶۰ سال است که ادامه دارد و علیه کوبا به کار گرفته شده. زیرا کوبا سوسیالیسم را به عنوان شکل دولتی و کشوری انتخاب کرده است. کوبا تا کنون توانسته مقاومت کند و پابرجا بماند و هرگز زیر بار حاکم جبار شمالی نخواهد رفت.

تحریم علیه ایران و ونزوئلا

اکنون ایالات متحده آمریکا شیوه قتل بی‌مجازات متداول را از چننه خود بیرون کشیده تا ملت‌ها را یکی پس از دیگری زیر سلطه خود گرفته و یوغ بردگی بر گردن آنان نهد، مللی که به نظر آمریکا به اندازه کافی گردن به دستورات ارباب نمی‌نهند. ونزوئلا از دو دهه یعنی از زمانی که رئیس جمهور هوگو چاوز در سال ۱۹۹۸ به طور دمکراتیک انتخاب شد مبارزه می‌کند. همین‌طور در مورد ایران. درست از ۴۰ سال پیش، از سال ۱۹۷۹ که رژیم دست‌نشانده شاه با انقلاب اسلامی ایران سرنگون گردید. هم ونزوئلا و هم ایران دارای منابع زیرزمینی عظیمی به ویژه نفت ولی همین‌طور طلا و کان‌های نادر و فلزات و سنگ‌های گرانبها هستند.

هیچ صدای اعتراضی به گوش نمی‌رسد

ممکن بود فکر کنیم که نهادهای بین‌المللی از جمله ملل متحد و سازمان‌های منصوب به آن سکوت نخواهند کرد. به عکس! آنها در سکوت کامل به سر می‌برند.

هنگامی که یک مقام بلندپایه انتقاد رقیقی از ایالات متحده و یا اسرائیل بیان می‌دارد، این خبر برای یک لحظه در «اخبار» منتشر می‌گردد ولی بلافاصله ناپدید می‌شود، گویی که هرگز چنین انتقادی صورت نگرفته و در واقع نیز هیچ اتفاق دیگری نمی‌افتد.

آنها، یعنی ایالات متحده و اسرائیل بی هیچ مجازاتی به جنایات خود ادامه می‌دهند.

تحریم مطلق

تازه‌تر از همه اعلام جنگ اقتصادی یعنی تحریم مطلق ونزوئلا از طرف واشنگتن است. به این تحریم اکنون محاصره بحری نیز اضافه شده. گام‌های مشابهی نیز علیه ایران برداشته می‌شود. این بدین معنی است که مطلقاً هیچ‌نوع کالای تجارتي، فارغ از اهمیت آن برای بقای حیات مثلاً مواد غذایی و یا دارو اجازه ورود به ونزوئلا نداشته باشد. روز ۷

اگست سال جاری ایالات متحده آمریکا کاملاً به شیوه‌ای غیرقانونی یک کشتی باربری با محموله مواد غذایی و دارویی به صوب ونزویلا را متوقف ساخت. این واقعه در کانال پاناما صورت گرفت یعنی در منطقه‌ای که دیگر در اختیار و زیر کنترل آمریکا نیست.

محموله کشتی سوپا بود که ونزویلا در نظر داشت از آن مواد غذایی تولید کند. این که قیمت محموله پیشاپیش پرداخته شده بود هیچ نقشی ایفا نکرد. کشتی‌هایی که ونزویلا را با محموله نفتی ترک می‌کردند که برای دولت‌ها در نظر گرفته شده بود، متوقف شدند و از این طریق منبع اصلی درآمد ونزویلا که ادامه بقا و تأمین غذایی و بهداشتی خلق ونزویلا را تضمین می‌کرد ضبط شد یا بهتر بگوییم دزدیده شد. و تازه این مضاف بر ۱۳۰ میلیارد دلار ثروت ونزویلا که در سطح جهان از طرف ایالات متحده آمریکا تصاحب و یا دزدیده شده است.

اعتراضات خفیفی که به سرعت خاموش می‌گردد

و تقریباً هیچ کس صدای خود را بلند نمی‌کند. چند اعتراض مشترک از طرف کشورهای همبسته، مثل اعضای اصلی فوروم سائوپائولو و یا بیش از ۶۰ عضو از ۱۲۰ عضو «جنبش کشورهای غیرمتعهد» که در سال‌های اخیر بسیار فعال در ملل متحد برای دفاع از ونزویلا فعالیت کردند. همین‌طور از طرف اعضای پیمان بولیواری خلق‌های امریکای ما ALBA که یک پیمان تجارتي است و از ۱۱ کشور تشکیل می‌گردد (ونزویلا، کوبا، بولیوی، نیکاراگوئه، دومینیکا، اکوادور، آنتیگوا و باربادوس، سنت وینسنت و گرنادا، سنت لویس و سنت کیتز و نویس) اعتراض و بیانه‌های اعتراضی صادر شد.

دزد را بگیر!

ولی از همه جالب‌تر ریاکارانی هستند که می‌نویسند و فریاد می‌زنند که مردم ونزویلا از گرسنگی رو به مرگند، که دولت مادورو از خلق خود غافل است در حالی که این مدعیان کاذب در عین حال اجازه می‌دهند که ایالات متحده آمریکا و دست‌نشاندهانش ونزویلا را خفه کنند و ثروت‌های این کشور در خارج از جمله ذخیره‌های ارزی، طلا، مواد دارویی و غذایی وارداتی این کشور را بربایند. این متزوران در این مورد به طور مطلق سکوت پیشه می‌کنند و فقط نقش ناظر را بازی می‌نمایند.

آیا کمیسیون حقوق بشر هنوز دارای اعتبار است؟

اخیراً کمیسار حقوق بشر مادم «باشه‌لت»، خدای ریاکاران به دعوت رئیس جمهور نیکولاس مادورو در چارچوب یک کمیسیون حقوق بشر از ونزویلا دیدن کرد و گزارش نابودکننده‌ای در مورد وضعیت حقوق بشر در ونزویلا ارائه نمود. این گزارش مملو از دورغ، نیمه‌حقیقت و تعبیرات پوچ بود و از کودتای امریکا ساخته و از اپوزیسیونی که از طرف امریکا مورد حمایت مالی قرار دارد و از جنایات آنان علیه مردم هوادار چاوز در ونزویلا و از خفه کردن و به گرسنگی محکوم کردن مردم این کشور به دنبال تحریم‌های امریکا و تحریم‌های اروپایی که به دستور امریکا صورت می‌گیرد سخنی گفته نشده بود. و حال به یکباره خانم «باشه‌لت» به این فکر افتاده که محاصره بحری را محکوم کند. دست شما درد نکند!

ولی او علیه تحریم‌های کشنده ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا مبارزه نمی‌کند. کمیسیون حقوق بشر دیگر چه اعتباری دارد؟

دنیا شاهد است. کمیسیون خود را فروخته و از طرف شرکت سهامی جانیان مانند مؤسسات دیگر ملل متحد به تسلیم واداشته شده است.

روسیه و چین

اگر حواسمان جمع نباشد این «شرکت» بر تمام جهان حاکم خواهد شد. خدای را شکر که روسیه و چین که خود قربانی تحریم‌های ایالات متحده و اتحادیه اروپا هستند و غصب آنها نیز در نظر گرفته شده، وجود دارند. ولی آنها برای این نوع بازی‌های امپریالیسم در حال زوال امریکا و موش‌های مطیع آن بر عرشه این کشتی در حال غرق کمی بزرگ و قوی هستند.

اتحادیه اروپا – اپورتونیزم خالص

اتحادیه اروپا نیز که کشورهای آن صدها سال اربابان استعماری و مستبد آسیا و افریقا و امریکای لاتین بودند و امروز هنوز در بخش‌های وسیعی از افریقا سلطه اقتصادی خود را با نوعی استعمار مدرن اعمال می‌دارند، چندین سال است که علیه ونزوئلا تحریم به اجرا گذاشته. طبیعتاً به دستور کدام کشور جز از ایالات متحده امریکا؟ و حالا آنها محاصره بحری را محکوم می‌کنند، درحالی که همزمان با آن سیستم تحریماتی متداول خود را ادامه می‌دهند.

تحریم‌ها جنگ است و قربانیان فراوانی دارد

مرکز تحقیقات سیاسی و اقتصادی CEPR که مقرش در واشنگتن است با حمایت معاون رئیس آن «مارک وایس‌بروت» و همین‌طور جفری ساکس استاد امور اقتصادی و رئیس مرکز توسعه پایدار در دانشگاه کلمبیا در نیویورک نتیجه تحقیقات خود را منتشر کردند. در آنجا آمده بود که تحریم‌های امریکائی و اروپائی هم اکنون بیش از ۴۰ هزار کشته در ونزوئلا به دنبال داشته است بخش عمده این رقم به ویژه از سال ۲۰۱۷ یعنی از زمانی که واشنگتن به طور یکجانبه اقدامات تصبیقی علیه ونزوئلا و شرکت نفت دولتی این کشور را به اجرا گذارد و از این رو هر دو بازار ارزی بین‌المللی این کشور را مسدود نمود به وجود آمده است.

آری دنیا به قدر کافی دلیل داشت تا برپا خیزد و محاصره اقتصادی و بحری مشابهی در قبال ایالات متحده امریکا و اسرائیل ایجاد کند. البته در آغاز به عنوان هشدار و اگر این هشدار به اندازه کافی اثر نکرد تحریم‌های دراز مدت و از نظر زمانی نامحدود به اجرا گذارد. این کار البته غیرقانونی است ولی ما در جهانی به سر می‌بریم که حقوق بین‌الملل پیشیزی ارزش ندارد و قوانین بنا به میل ارباب (ایالات متحده) و متحد همزیست آن در خاورمیانه، اسرائیل تعیین می‌گردد. چرا نباید مجدداً یک نظم اخلاقی، اتیک و قانونی را برقرار کرد؟

***پتر کونینگ** تحلیلگر امور اقتصادی و ژئوپولیتیک است و علاوه بر آن کارشناس منابع آبی و امور اقلیمی می باشد. در این زمینه او بیش از ۳۰ سال برای بانک جهانی و سازمان بهداشت جهانی کار کرده. او در دانشگاه‌های امریکا، اروپا و امریکای لاتین تدریس می‌کند. او به طور منظم برای گلوبال ریسرچ، ICH، روسیه امروز، سپوتنیک، پرس تیوی، The 21st Century، The Soker Blog و New Eastern Outlook مقاله تهیه می‌کند.

منبع: رویکون

تارنگاشت عدالت